

۹- انجمن داوران امور دریانوردی لندن (۲)

انتخاب قانون حاکم

.....

معمول است که در قراردادهای اجاره کشتی مقرراتی قرار میدهند که لندن را بعنوان محل داوری تعیین مینماید. اشخاصی که قصد دارند داوری را در لندن برگزار کنند میتوانند قانون حاکم را راساً "تعیین نمایند". مثلاً بگویند که داوری در لندن و بر طبق قانون فرانسه یا سوئیس خواهد بود. هر گاه چنین انتخابی صورت نگرفته و یا شرط خلافی نگردیده باشد، قوانین انگلستان بر داوری حاکم خواهند بود.

دادگاه استیناف انگلستان در دعوی بانک ملیست علیسه هلینیکی تکنیکی^(۱) چنین رای داد که بموجب احکام حقوق انگلیس در مورد مسایل حقوق بین الملل خصوصی، قانون شکلی حاکم بر داوری، همان قانون محل داوری است، خواه این محل انگلیس یا اسکاتلند یا کشوری خارجی باشد، مگر آنکه در قرارداد شرط دیگری پیش بینی شده باشد، زیرا از لحاظ حقوقی، قراردادی که محل خاصی را بعنوان مکان برگزاری داوری انتخاب میکند، قانون همان محل نزدیک ترین ارتباط را با آن دارد.

با توجه به رای بالا، از آنجایی که انجمن داوران امور

(۱) Bank Mellat v. Heliniki Techniki SA (1983).

دریانوردی لندن مجموعه مقرراتی خاص خود ندارد، لذا داوریهایی که توسط آن برگزار میشود و مورد رسیدگی اعضای آن قرار میگیرد، بموجب قوانین انگلیس خواهد بود، مگر آنکه بالمصاحبه قانون دیگری انتخاب شده باشد .

اگر چه در خود قرارداد بهر حال نوعی انتخاب قانون شکلی حاکم وجود دارد، اما حقوق انگلیس بین قابلیت اجرای قوانین شکلی انتخاب شده توسط طرفین قبل از شروع داوری و بعد از آن تفاوت قائل است . بعبارت دیگر قبل از شروع داوری، قانون حاکم در مورد شرط داوری و تشریفات آن همان قانونی است که بر کل قرارداد حاکم است . حال آنکه بعداً " ممکن است قوانین متفاوتی بر داوری حاکم گردند .

در دعوی " شرکت بین المللی مخزن و لوله علیه شرکت سوخت رسانی هوانوردی کویت " (۱) هم خواهان و هم خواننده، شرکت هایی ثبت شده در کویت بودند . دو طرف با یکدیگر قراردادی مبنی بر ساخت یک انبار سوخت در کویت منعقد نموده بودند .

شرط داوری مندرج در قرارداد، مقرر میکرد که کلیه دعاوی ناشی از قرارداد براساس مقررات اتاق بازرگانی بین المللی حل و فصل گردد . قرار داد، همچنین پیش بینی مینمود که تفسیر و اجرای آن باید از کلیه جهات طبق قوانین انگلیس باشد .
متعاقباً " در مورد پرداخت اجرت عملیات اضافی انجام

(۱) International Tank and Pipe SAK v. Kuwait Aviation Fuelling Co. KSC (1975).

(۲) International Chamber of Commerce (ICC).

شده توسط پیمانکاران ، دعوایی بوجود آمد ، اما در مهلت ۹۰ روزه
 مندرج در قرارداد ، داوری صورت نگرفت . سپس ، پیمانکار با
 استناد به بخش ۲۷ از قانون داوری انگلیس مصوب ۱۹۵۰^(۱) از دادگاه
 عالی انگلیس^(۲) تقاضا کرد که به سبب " دشواری ناروایی" که
 به وی تحمیل شده ، مدت مزبور تمدید گردد . طرف مقابل با این
 استدلال که دادگاه عالی انگلیس صلاحیت صدور چنین دستوری را ندارد
 در مقابل تقاضا مقاومت کرد . ولی قاضی اکنر جی^(۳) مهلت
 را تمدید نمود . " شرکت سوخت رسانی هوا نوردی کویت " از دادگاه
 استیناف انگلیس تقاضای تجدید نظر کرد .
 در دادگاه استیناف ، لرد دنینگ^(۴) چنین رای داد که
 در مواردی که طرفین ، حقوق انگلیس را حاکم بر قرارداد نموده
 باشند ، شرط داوری نیز که شرطی از شروط قرارداد است باید مشمول
 حقوق انگلیس باشد ، گرچه بر جریان واقعی داوری که بعداً " صورت
 میگیرد قانون دیگری حاکم باشد . لرد دنینگ اظهار داشت :
 " این امکان وجود دارد که قوانین دیگری بر
 تشریفات داوری حاکم باشند . این قوانین ممکن
 است قوانین کویت یا کشور دیگری باشند . اما
 تا وقتی که داوری عملاً آغاز نشده ، اینگونه
 قوانین مربوط به تشریفات داوری نمیتواند موثر
 در مقام باشد . یعنی اثر این مقررات وقتی
 آغاز میشود که داور کاملاً منصوب گردیده و
 قادر به تعیین تشریفات و آئین داوری مناسب
 شده باشد .

(۱) English Arbitration Act 1950.

(۲) English High Court.

(۳) Ackner J.

(۴) Lord Denning.

باید دانست وقتی که قوانین انگلیس بعنوان قانون حاکم بر داوری انتخاب میشود اگر در قرارداد اجاره کشتی ، صرفاً " به " قوانین بریتانیا " ^(۱) اشاره شود، این امر ایجاد مشکل نخواهد کرد .

در دعوی " شرکت حمل و نقل لائرتیس برعلیه شرکت صادراتی سمنتو پورتلند " ^(۲) ، قرارداد حمل مقرر مینمود که "در صورت نیاز ، داوری باید در لندن بر اساس قوانین بریتانیا و به روش سنتی آن برگزار گردد" . سوالی که بوجود آمد این بود که " قوانین بریتانیا " چیست . قاضی بینگهام در دادگاه عالی انگلیس رای داد که علیرغم ارجاع نامناسب و قید عبارت "قوانین بریتانیا" (در واقع قوانین انگلیس) و داوری در لندن ، آن چیزی بوده است که قصد طرفین بر اجرای آن تعلق گرفته است .

شهود

○○○○○○○○○○

اجرای تشریفات در خصوص گواهان در بخش ۱۲ قانون داوری انگلیس مصوب ۱۹۵۰ درج شده است . این بخش احضار شهود را تسهیل میکند زیرا داور اختیاری در مورد احضار و اخذ شهادت یا فرا خواندن گواهان ندارد ولی بموجب این بخش از قانون مزبور

(۱) British Law .

(۲) Laertis Shipping Corporation v. Exportadora Espanola de Cementos Portland SA .

(۳) Bingham J .

طرفی که میخواهد گواهی را احضار کند میتواند از دادگاه عالی کمک بخواهد، بدین ترتیب، طرفی که چنین قصدی دارد بموجب بخش (۴) ۱۲ از قانون ۱۹۵۰ میتواند از دادگاه عالی تقاضای صدور "احضاریه ادای گواهی" بنماید که بموجب آن گواه مکلف است در جلسه دادرسی شرکت کند. اما باید توجه داشت که هیچکس بموجب این احضاریه مجبور به ارائه اسناد نخواهد بود، در حالیکه در جریان محاکمه در دادگاه، میتوان شخص را مجبور نمود اسنادی را که نزد خود دارد ارائه دهد. بعلاوه، گواهی که مکلف به حضور در جلسه دادرسی میشود میتواند به موجب ماده ۵ - ۱۹ از قواعد دادگاههای عالی تقاضای ابطال احضاریه را بنماید.

شخصی که بموجب احضاریه برای ادای گواهی به داوری خوانده میشود، اگر در زمان مقرر، بدون عذر موجه، در داوری حاضر نشود یا اگر در داوری حاضر شود ولی در جریان رسیدگی از پاسخ به سئوالات امتناع کند به عنوان "سرپیچی از فرمان دادگاه"^(۱) قابل تعقیب است. بموجب قانون، احضاریه باید ظرف چهار روز قبل از روز حضور در داوری به گواه ابلاغ شود ولی محکمه میتواند این مهلت چهار روزه را تقلیل دهد.

اگر در قرارداد داوری بالصراحه نیت دیگری ابراز نشده باشد، داور میتواند از طرفین و گواهان بخواهد که سوگند بخورند. استفاده از این اختیار برای داور جنبه اجباری ندارد مگر بالصراحه ترتیب دیگری مقرر شده باشد. معمولاً در داوریهای تجاری نیاز به ادای سوگند پیدا نمیشود. اما، اگر طرفین

(۱) Contempt of the Court.

داوری تقاضا نمایند که اشخاص سوگند داده شوند، داور مکلف است از خواسته آنها پیروی نماید وگرنه از جهت عدم برگزاری داور بر طبق نیت طرفین یا بر طبق حکم دادگاه مقصر است. بعلاوه، گواهی که سوگند نخورده است نمیتواند متهم به تقلب گردد.

وقتی به گواه تکلیف میشود که ادای سوگند نماید بسه اشکال مناسب سوگند، که بموجب قانون سوگند انگلیس مصوب ۱۹۷۸ تعیین شده است، مراجعه میشود. طرفی که به هردلیلی به ادای سوگند معترض است بموجب قانون سوگند میتواند تقاضای معافیت از این امر را بکند.

هزینه‌ها

oooooooooooo

هزینه‌ها در انجمن داوران امور دریا نوردی لندن اختلافات فاحشی با یکدیگر دارند. دستمزد داور بر حسب مدتی که صرف داورى نموده است محاسبه میشود. داور حق خواهد داشت شخصی را جهت همکاری و کمک به خود استخدام نماید و این هزینه‌ها مخصوص نیز به هزینه‌های برگزاری داورى اضافی میشود. اگر طرفین داورى راضی به این امر نشوند هزینه‌های شخصی که با داور همکاری میکند از هزینه‌های برگزاری داورى جدا شده و کنار گذاشته میشود.

بموجب حقوق انگلیس ، داور بموجب اختیارات تلویحی که به وی تفویض میشود حق دارد که به ربح نیز رای بدهد . این اختیار تلویحی با احاله موضوع به وی جهت داوری ایجاد میشود بموجب قانون تشکیلات دادگستری مصوب ۱۹۸۲^(۱) داور انگلیسی فقط میتواند به ربح ساده رای بدهد مگر اینکه طرفین بالصرح در قرار داد داوری ترتیب دیگری پیش بینی کرده باشند .

رای

قوانین داوری مصوب ۱۹۵۰ و ۱۹۷۹ انگلیس پیش بینسی میکنند که در مورد داوری های منعقد در لندن ، دادگاه عالی میتواند مسایل و موضوعات را جهت بررسی مجدد به داور یا حکم برگرداند و دادگاه عالی گاه از این اختیار خود استفاده میکند . هر گاه دادگاه عالی در یابد که داور یا حکم بعلت عدم رسیدگی صحیح مقصر بوده یا داوری را بنحو مناسب برگزار نکرده یا رای نامناسب داده است دادگاه میتواند رای وی را ابطال نماید .

بموجب حقوق انگلیس لازم نیست که رای داور در همان محل صدور رای امضاء شود . در دعوی " شرکت غله و حمل و نقل اروپا علیه جانستون " ، داور نصب شده از طرف شرکت غله قبل^(۲)

(۱) The Administration of Justice Act 1982.

(۲) European Grain and Shipping Ltd v. Johnston.

از ابلاغ رای به استرالیا رفت. او نامه‌ای به رئیس هیئت داوران نوشته و نظرات خود را در مورد مسأله شرح داده و یک برگ کاغذ سفید امضاء نیز ضمیمه نمود. بدین ترتیب یکی از داوران نمی‌توانست در جریان صدور رای حاضر باشد.

دو داور حاضر نظریاتی مغایر با نظرات داور غایب دادند و انشاء رای نموده و آنرا در کاغذ سفید امضاء مذکور در بالا ذکر کرده و خود نیز ذیل ورقه را امضاء کردند.

رای مزبور در قسمتی بِنفع شرکت غله بود. امین شرکت قسمت اول رای را که به نفعش بود قبول کرده ولی در مورد قسمت دوم که بضرر آن بود از دادگاه تقاضای ابطال کرد و ادعا نمود که داوری بطریق ناروا صورت گرفته است زیرا به داور نصب شده از طرف شرکت غله امکان بررسی ادله داده نشده بود. دادگاه استیناف با تفاق آراء رای داد که لازم نیست رای در همان زمان و مکان صدور بامضای کلیه داوران برسد مگر آنکه قواعد حاکم بر داوری چنین امری را مقرر نموده باشند.

در داوری های امور دریانوردی که در لندن صورت میگیرد رسم است که داوران دلایلی برای رای خود قید نمی‌کنند. گاه این دلایل در سندی غیر از خود رای ذکر میشود.

به نقل از: Eric Lee ed. Encyclopedia of International Commercial Arbitration (London : Lloyd's of London Press Ltd. 1986), pp. 555-562 , Passim